

Petőfi Sándor

Petőfi napja: 1848. március 15.

A március 13-i bécsi forradalom hírére Budapesten is tüntetést szerveznek az ifjúság vezetői. A Pilvax kávéházból a szakadó havas esőben az egyetemi diákság elé indulnak, Jókai felolvassa a 12 pontot, Petőfi pedig a *Nemzeti dalt*, a hallgatóság vele együtt harsogja a refrént: „*A magyarok istenére esküszünk, esküszünk, / hogy rabok tovább nem leszünk!*” A tömeg Landerer és Heckenast nyomdájába vonul, hogy kinyomtassák a cenzúrázatlan kéziratokat, majd Budára, hogy a börtönben raboskodó Táncsics Mihályt kiszabadítsa. Az este a Nemzeti Színházban rögtönzött ünnepi műsossal zárul. A nap jelentőségét Petőfi így summázza: „*Ez volt március 15-e. Eredményei olyanok, melyek e napot örökre nevezetessé teszik a magyar történetben... Nehezebb a gyermeknek az első lépést megtennie, mint mérföldeket gyalogolni a meglett embernek.*” A forradalom és szerelem összefonódásának gyönyörű jelképe, hogy a költő fia, Petőfi Zoltán éppen kilenc hónap múlva, december 15-én született...

Én volnék az a híres-neves költő, akiről minden magyar faluban elkereszteltek legalább egy utcát, készítettek rólam kismillió szobrot, köztük azt, amelyik Budapesten, a Március 15. téren áll. Tudjátok, arról a csüggesztő műalkotásról van szó, amelyik bal kezemben egy tekercs akármivel, panyókára vetett lepedőben ábrázol. Ráadásul a legtöbben miattam buktatok meg magyarból. Bocs, ne engem okoljatok, se a szoborról nem tehetek, se a röpdogáról. (Amúgy engem is meghúztak töriből, csak akkor még szekundának hívták a karót – de látjátok, mégis költő lettem. Mégpedig jó nagy.)

1823. január 1-jén születtem Kiskőrösön. Szüleim – Petrovics István mészáros és Hrúz Mária – szlovák anyanyelvűek, de apám mindig is magyarnak vallotta magát. Öklömnyi, ráncos csecsemő voltam, a bába nem is hitte, hogy megmaradok, spirituszt öntött a fürdővizembe – azóta sem bírom a szeszt –, és még aznap megkereszteltek, nehogy pogányként kerüljek a másvilágra. Ám én vígan túléltem a szerető gondoskodást.

Mindezt másoktól tudom. Amire én is emlékszem, az én igazi hazám a színmagyar Kiskunfélegyháza, ahová másfél éves koromban költözött át a családom. „*Ez a város születésem helye...*” – írom majd 1848-ban (*Szülőföldemen*). Nagy ötlet volt, a két város azóta is úgy marakodik fölöttem, mint Firenze meg Ravenna Dante fölött, de az már más tészta (persze, mert olasz). Imádom gyermekkorom végtelen, napsütötte Alföldjét, a pusztát, ahol szabadon szárnyalhat a tekintet és a gondolat. Kevésbé emelkedett stílusban (lássuk be, inkább pimaszul) ezt így verseltem meg: „*Mit nekem te zordon Kárpátoknak / Fenyvesekkel vadregényes tája! Tán csodállak, ámde nem szeretlek... / Lenn, az alföld ten-*

PETŐFI SÁNDOR

(1823–1849)

magyar költő és forradalmár,
a „szabadság, szerelem” poétája
a csatamezőn esett el a hazáért vívott
harcban.

Tartalomjegyzék

ELŐSZÓ 4

Ehnaton 6

Spartacus 10

Assisi Szent Ferenc 14

François Villon 18

Galilei 22

Isaac Newton 26

Ludwig van Beethoven 30

Simón Bolívar 34

Petőfi Sándor 38

George Sand 42

Ülő Bika 46

Arthur Rimbaud 50

Sigmund Freud 54
Marie Curie 58
Gandhi 62
Rosa Luxemburg 66
Lev Trockij 70
Marcel Duchamp 74
Che Guevara 78
Martin Luther King 82
Thomas Sankara 86

Könyv- és filmjegyzék 90
Név- és tárgymutató 94
Képek jegyzéke 98

